

Őszi sanzon

Esik az eső, gondolta Zé, mikor fölébredt. Szerette hallgatni, ahogy az ablaküvegen kopog. Fölkattintotta a falra szerelt olvasólámpát. A világosság mintha elnyomta volna az eső zaját. A padlón szétnyitott, arcra borított kötet hevert egy csorba bögre és egy pár használt zokni társaságában. Zé kikecmergett a paplan alól, fölemelte a könyvet, belesimította a lapok közé az éjjeliszekrényen árválkodó könyvjelzőt, a zoknit a fürdőszobába, a bögrét a konyhába vitte. Kávét főzött, s miközben a kotyogó táncolt a gázon, elmélyülten figyelte az ablaküvegre kesze-kusza vonalakat rajzoló esőcseppeket, hallgatta a reggeli neszeket. A panelek közötti placc hét fája közül hat minden levelét ledobta már, egy azonban küzdött még az ősszel. Az európai szabvány szerint fölüjított mászókak és hinták alatti ruganyos műanyag-borítás nedvesen csillogott. Milyen szerencse, hogy nem most gyerekeskedem, jutott eszébe, még a térdemet sem verhetném le úgy istenigazából, hogy alig maradjon rajta bőr és anyám bőven locsolhassa betadinnal, kenegethesse jóddal...

Elzárta a gázt, kitöltötte a kávét.

– Kicsi cukor, semmi egyéb – dúdolt egy ismeretlen sanzont.

Kavargatta a feketét, fülelte az esőt.

– Jó reggelt – hallott egy érdes, mégis kellemes hangot a háta mögül. Talán összerezett, talán egykedvűen vette tudomásul, hogy nincs egyedül. Még mielőtt megfordult volna, visszaköszönt:

– Szép reggelt.

Vadidegen nő állt a konyhájában. Hiányos öltözéke, álmos pillantása, kócos haja arra utaltak, nemrégén törölte ki az álmot a szeméből. Vagyis itt aludt, a lakásban. Zé nem esett pánikba, noha nem értette, mi történik. Nem emlékezett semmiféle nőre, akit az előző napokban a lakásán szállásolt volna el.

– Kávé? – kérdezte. A hangja nyugodtan zengett.

A nő (tagadhatatlanul csinos) nyújtózkodott, kurta hálóinge fölcúszott. Zé még idejében elfordította a tekintetét, lázasan matatni kezdett a tűzhely körül. Gyakorlotlan őrzött nyugalmát illanni érezte.

– Az nagyon jót tesz majd – mondta a nő. – Mindkettőnknek.

Zé figyelmét nem kerülte el a kijelentés után vetett hiányos mondat: „Mindkettőnknek.” Mivel az ő kezében nem lehetett nem észrevenni a csészét, nyilvánvalóan ő nem lehet az a személy, akinek még nagyon jót fog tenni a gőzölgő fekete lé. Végére is neki már éppen jót tesz, ez szembeötlő. Következésképpen még valaki tartózkodik a lakásban, egy harmadik személy. Aki nem ő és nem ez a nő itt, lenge öltözékben. De nem kérdezett semmit, két személyre főzött.

– Esik az eső – közölte, csak hogy mondjon valamit.

– Gyűlölöm az esőt – vallotta be a nő.

– Az idén nagy szárazság volt, kell az utánpótlás a földeknek.

– Az jó, gondolom – a nő elnyomott egy ásítást.
 – Én szeretem hallgatni és nézni az esőt – folytatta Zé. – Állok az ablak mögött, bámulom, ahogy esik. Számomra kellemes érzés...
 – Ázni, persze, én sem szeretek – tette hozzá kisvártatva.
 – Ki szeret? – hallott egy másik női hangot. Sarkon fordult: már ketten álltak a konyhaajtóban. Mindkettő szép és mindkettő nő.
 – Gyertek beljebb, üljetek le – hebegte Zé.
 Azok ketten nem kérték magukat. Beljebb jöttek, leültek.
 – Tejszíned van? – tudakolta a később kelő nő.
 Zé a hűtőhöz lépett, elővett egy doboz tejet.
 – Csak ez.
 – Nem baj, jó lesz – átvette, lötytyintett a kávékba.
 Zé kanalakat kotort elő a fiókból, átnyújtotta. A két nő kavargatta az italát, Zé nézte a körkörös mozdulatokat.
 – Helyes kis játszótér – jegyezte meg az a nő, aki másodikként jött ki a konyhába. – Ott lenn.
 – Tavasszal újították föl – mondta Zé. – Azóta olyan idegenné vált.
 – Miért? – emelte rá csodálkozó tekintetét az a nő, aki előbb ébredt.
 – Ha most volnék gyerek, még a térdemet sem verhetném le úgy istenigazából, hogy alig maradjon rajta bőr, és anyám bőven locsolhassa betadinnal, kenegethesse jóddal. Mostanában gumival borítják a talajt, nehogy megüsse magát a gyerek...
 – Miért baj ez?
 – Nem baj. És nem is helyes...
 Zé legyintett:
 – Hosszú.
 A két nő vállat vont.
 – Megkínálsz cigivel?
 Zé megkínálta őket cigivel. Maga is rágyújtott. Utoljára este, a Szaladi kocsmában pöffentett rá, erre határozottan emlékezett. Jól esett mélyre szívni a füstöt. Akkor is, most is.
 – Mióta ismerjük mi egymást? – érdeklődött.
 – Úgy tíz órája – válaszolt az egyik nő. Vagy az, amelyik korábban, vagy az, amelyik később kelt, Zé nem tudta volna eldönteni, melyik. Összezavarodott.
 – A Szaladi kocsmából?
 – Nem. Effel érkeztünk.
 – Ő is itt van?
 – Ef?
 – Akivel érkeztetek.
 – Effel érkeztünk.
 – És itt van?
 – Nincs. Elment.
 – Visszajön?
 – Azt mondta, gyakran meglátogat.

Ez igaz, gondolta Zé.

– Ti meddig maradtok? – firtatta.

– Mennél valahová? – kérdezett vissza az egyik nő.

– Nem... Vagy igen. Talán igen...

A két nő elnyomta a cigarettáit.

– Mindjárt megyünk. Előtte használnánk a fürdőszobát, ilyesmit.

– Csak tessék.

Zé magára maradt a konyhában. Elmosogatott. Közben kopogott az eső. Mire elkészült, kedve kerekedett még egy feketéhez. Lefőzte, kiöntötte a csorba bögrébe.

– Kicsi cukor, semmi egyéb – zümmögte.

Kavargatta a feketét, fülelte az esőt, bámulta a panelek közötti placcot, a hat kopasz és az egy kopaszodó fát, a mászókákat és a hintákat. Néha emberek tűntek föl. Esernyővel, vagy kapucnival a fejükön, egyik-másik hajadonfőtt. A novellára gondolt, a bolíviaira, amit ma be kell fejeznie, hogy holnap letisztázhassa a fordítást. Rágyújtott megint, lassan, kényelmesen szívta el a cigarettát, itta a kávéját. Az eső halk neszezésén kívül nem hallott semmit. Kifordult a konyhából, a fürdőszoba üresen állt. A nagyobbik szoba szintén. A kisebbikben sem talált senkit. Nőknek nyomára sem bukkant. Lehet, hogy fölhívom Efet, gondolta, lehet, hogy kérdezősködöm. Rögtön utána meg azt gondolta: vagy inkább nem teszek semmit. Lehet, hogy hallucinálok, lehet, hogy összekeveredtek a dimenziók körülöttem. Akárhogy is, jobb ha, nyugton maradok, vontam le a végső konklúziót Zé, mielőtt nekilátott a fordításnak.